

INHOUD

INLEIDING	6
Hoofdstuk 1 THE GREAT PRETENDER	9
Hoofdstuk 2 KILLER QUEEN	23
Hoofdstuk 3 'WE ZIJN DE KRENGERIGSTE BAND OP AARDE'	35
Hoofdstuk 4 'WAT JE ZIET IS GEEN CONCERT MAAR EEN MODESHOW'	47
Hoofdstuk 5 WHO WANTS TO LIVE FOREVER?	61
Hoofdstuk 6 IF YOU CAN'T BEAT THEM	73
Hoofdstuk 7 EEN LEVEN TE MIDDEN VAN PRACHTIGE ROMMEL	87
Hoofdstuk 8 THE SHOW MUST GO ON	101
MUZIEK EN PRIJZEN	116
NOTEN	120
FOTOVERANTWOORDING	123

HOOFDSTUK 2

KILLER QUEEN

1971

Februari 1971: Met de komst van bassist John Deacon is Queen compleet en ontstaat een van de meest enigmatische kwartetten uit de rock-geschiedenis.

Freddie was onvermoeibaar in het opjutten van de gitarist die later een van de beste ter wereld zou worden genoemd, en van de knappe drummer met de stevige slag en de moeiteloos naar falset klimmende stem.

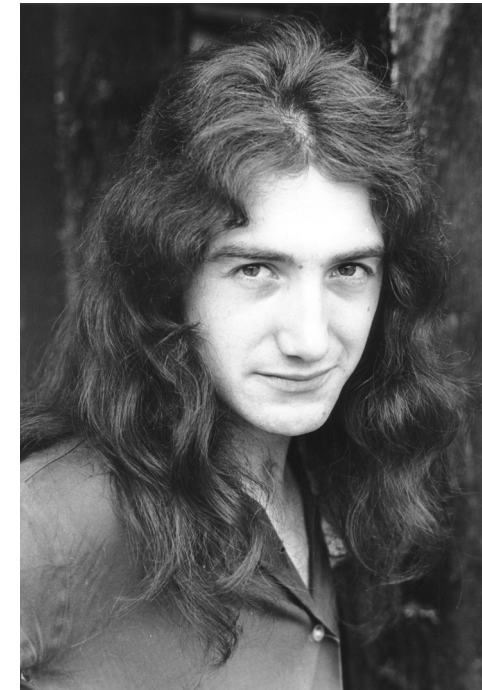
Hij liet er geen misverstand over bestaan dat hij hun frontman wilde worden. Zij keken de kat uit de boom. 'Hij zei dat hij ons spel geweldig vond, dat hij een paar ideeën had – en dat hij kon zingen! We namen het niet zo serieus allemaal, maar hij had de air van iemand die wist waar hij het over had,' schreef Brian in 2011 op het officiële Google-blog op de dag dat de zanger 65 zou zijn geworden.

Brian vertelde diplomatiek hoe Freddie Smile aanspoorde om te experimenteren met opnames en showmanschap – maar anderen herinnerden zich ook dat hij de band op het podium voortdurend onderbrak met: 'Als ik jullie zanger was, zou ik jullie laten zien hoe het moet.'

'Niet veel later kregen we de kans om hem ook echt te zien zingen en... het was angstaanjagend!' voegde Brian eraan toe. 'Hij was onbeheerst en ongeschoold, maar enorm charismatisch.' Hij was ook een opvallende figuur, met lang weerbarstig haar, zwart gelakte nagels, een lenig figuur en een nogal hautaine houding, die werd versterkt door zijn upper-class-accent.'

(Vorige pagina's: In een ensemble van Zandra Rhodes, 1974)
(Boven: Roger Taylor, Freddie Mercury, John Deacon en Brian May in augustus 1975)

'Freddie was compleet gefocust en liet zijn visie voor de toekomst door niets of niemand in de weg staan. Hij was echt een vrije geest. Daar zijn er niet veel van. Wil je dat worden, dan moet je net als Freddie onbevreesd zijn – niet bang om heilige huisjes omver te schoppen.'

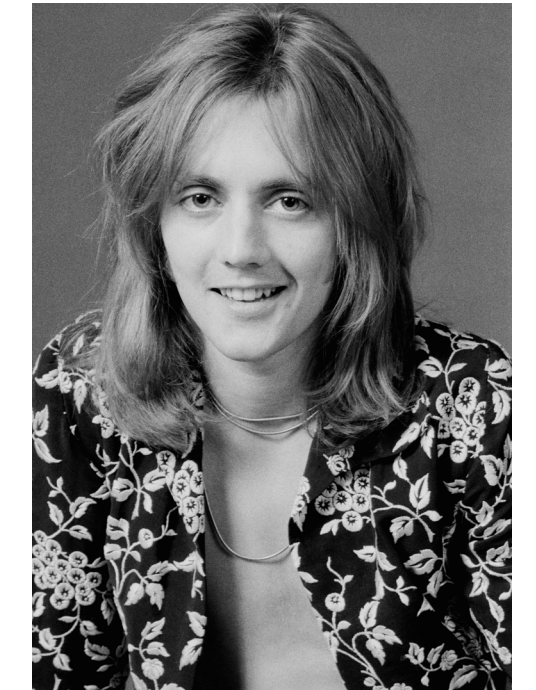
Als het aan Freddie lag, moesten de heilige huisjes van Smile omver – zoveel was duidelijk. Begin 1970, kort nadat Tim de band had verlaten, besloten Roger en Brian Freddie een kans te geven als leadzanger.

Het bleek vervolgens nog een heel karwei om een bassist te vinden. De eerste, een vriend van Roger uit zijn vroegere woonplaats Truro, verliet de band al na drie optredens in de zomer van 1970. Hij werd vervangen door Barry Mitchell, die in januari 1971 vertrok 'wegens gebrek aan succes'. Na een kort avontuur met nog weer een andere bassist werd in februari 1971 eindelijk de geschikte kandidaat gevonden in John Deacon.

'Ik kwam Roger en Brian drie jaar terug tegen in een disco. Ik had gehoord dat ze op zoek waren naar een bassist en vroeg of ik een poging kon wagen. Ik deed een korte auditie en ze namen me aan. Heel makkelijk eigenlijk!' vertelde John in 1974 aan *Music Star*.

John stond bekend om zijn zwijgzaamheid en sprak bij de eerste ontmoeting nauwelijks met de band, herinnerde Brian zich in latere interviews. Maar hij 'voorzag in een behoefte en speelde op zijn auditie geen noot fout', en werd meteen aangenomen.

(Linksboven: John Deacon, augustus 1975)
(Middenboven: Brian May in Londen, 1973)
(Rechtsboven: Roger Taylor in Londen, 1973)

'Freddie was compleet gefocust en liet zijn visie voor de toekomst door niets of niemand in de weg staan. Hij was echt een vrije geest. Daar zijn er niet veel van. Wil je dat worden, dan moet je net als Freddie onbevreesd zijn – niet bang om heilige huisjes omver te schoppen.'

GEEN HELDEN UIT DE ARBEIDERS- KLASSE

John studeerde elektronica en behaalde later een master in geluidslereer en trillingstechnologie. Hij vulde de band dus niet alleen muzikaal aan – hij deelde hun voorkeur voor progressive-, hard- en heavy-rock – maar ook qua opleiding. Helden uit de arbeidersklasse waren het niet; de band die een van de beste ter wereld zou worden bestond uit academici (Brian studeerde astronomie en haalde later zijn master in het vak; Roger studeerde eerst tandheelkunde en behaalde een graad in de biologie) en uit een kunststudent met een neus voor zaken en de drang om grenzen te doorbreken en controverses uit te lokken.

Dit kwam al naar voren in de keuze van hun naam. Nu het fundament van de groep gelegd was, goot Freddie de identiteit van de band in cement en hielp hen op weg richting supersterendom. Volgens de officiële online biografie van de band gaf Brian de voorkeur aan Grand Dance en stelde Roger The Rich Kids voor. Freddie's voorstel werd in eerste instantie weggelachen. 'Het klonk koninklijk. Het was een sterke naam, heel universeel en heel direct,' zei hij jaren later. 'De naam had visueel veel mogelijkheden en kon op allerlei manieren worden geïnterpreteerd, maar dat was slechts één aspect ervan.'

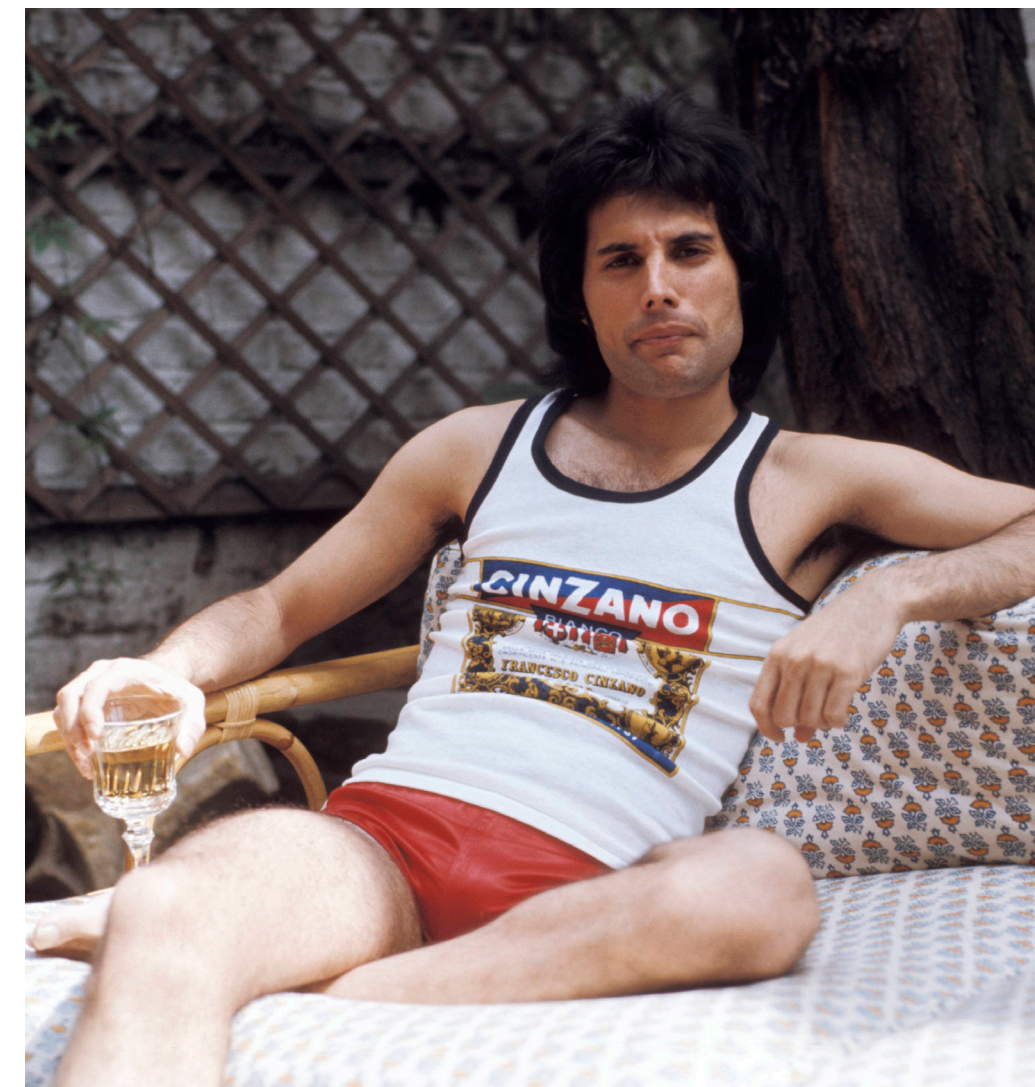
Dat de naam uiteindelijk werd geaccepteerd, getuigde van Freddie's overtuigingskracht. Hij zou de grenzen blijven opzoeken en hen steeds

(Boven: Een geposeerd portret van een band in de lift, omstreeks 1973)
(Onder: Een studiofoto uit 1976)

op de proef blijven stellen, zeker wat muzikale experimenten betrof. 'Ik herinner me dat hij me op een ochtend, na een heftig gesprek, een cassette gaf,' schreef Brian in zijn Google-post. 'Hij was de hele nacht bezig geweest met een collage van mijn gitaarsolo's. 'Ik wil dat je ze hoort zoals ik ze hoor, lieverd,' zei hij. 'Ze zijn allemaal fantastisch, dus ik heb er een symfonie van gemaakt!''

De naamsverandering van de band was de eerste stap richting supersterendom. Freddie veranderde ook zijn eigen naam, van Bulsara in Mercury, en plaatste zichzelf zo op één lijn met de goden. 'Ik denk dat hij door zijn naam te veranderen makkelijker in die andere huid kon kruipen,' zei Brian in *Queen: The Untold Story*. 'Ik denk dat het hem hielp de persoon te worden die hij wilde zijn. De persoon Bulsara was er nog, maar voor het publiek zou hij die andere figuur worden, die god.'

(Een ongedateerd portret van een ontspannen Freddie voordat hij bekend werd)

'Ik denk dat hij door zijn naam te veranderen makkelijker in die andere huid kon kruipen.'